הדיפתרא אלא על המגילה שנאמר [1]בספר [א]ואינו כותב לא בקומוס ולא בקנקנתום ולא בכל דבר שרושם אלא בדיו שנאמר [א]ומחה כתב שיכול (א) למחות: **גמ׳** אמר רבא [ב]מגילת סוטה שכתבה בלילה פסולה מ״ט אתיא תורה תורה כתיב הכא [2]ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת וכתיב התם [3]על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט מה משפט ביום אף מגילת סוטה ביום [ג]כתבה למפרע פסולה דכתיב וכתב את האלות האלה כי דכתיבא *[ב][ד]כתבה קודם שתקבל עליה שבועה פסולה [ג][שנא׳] והשביע ואחר כך וכתב [ה]כתבה איגרת פסולה בספר אמר רחמנא כתבה

דיפתרא. עור שאינה מעובד[ד] כל צרכה דמליח וקמיח ולא עפיץ שהיו מעבדין הקלפים בעפצים שקורין גלי״ש: **בספר.** קלף: **קומוס.** שרף האילן ומתיכו במים וכותב הימנו: **קנקנתום.** וויטריאול״ו או אורדימנ״ט קורין אותו: **ולא בכל דבר שהוא רושם.** ונבלע בקלף ואינו יכול למחוק וקומוס וקנקנתום עבדי רושם: **אלא בדיו.** שלנו של שרף: **גמ׳ משפט ביום.** בסנהדרין (דף לד:) נפקא לן מוהיה ביום הנחילו[ה]: **למפרע.** ילך ולנפיל בטן לצבות במעיך [ו]וכו׳ כסדר הזה או אחד מהן היפך והשאר כתב כהילכתן: **האלה.** משמע כמו שהן סדורין בפרשה: **אגרת.** בלא שרטוט: **בספר אמר רחמנא.** והלכה למשה מסיני שהספרים צריכין שרטוט: על

בספר כ״ע מודו דמרבינן כל מילי בר מדבר שיש בו רוח חיים מיהו לפי׳ ר״ת לא קשיא מידי דפי׳ התם בכלל ופרט וכלל דרשינן ליה [ז]דחזר וכתב ונתן לה (ספר כריתות) אבל הכא כלל ופרט הוא ואין בכלל אלא מה שבפרט א״נ התם קרא יתירא הוא דקא דריש משום דכתיב תרי זימני וכתב לה ספר כריתות ובירושלמי מקשה ליה נמי הכא כתיב ספר והכא כתיב ספר הכא את אומר כל דבר שהוא בתלוש והכא את אומר הכין שנייא היא הכא דכתיב בספר אבל בגמרא דידן לא אמר התם הכי דלאמר אי כתיב בספר כדקא אמרת דהוי מרבינן כל מילי דתלוש בר מדבר שיש בו רוח חיים ירושלמי תניא ר״א בן שמוע אומר אין כותבין על עורות בהמה טמאה אמר ר״ש מכיון דאיתמר למחיקה ניתנה למה אינו כותב תני ר״א [בר שמעון] אומר רואה אני את דברי ר״א בן שמוע מדברי אבא שמא תאמר איני שותה ונמצא השם גנוז על עור בהמה טמאה ותו התם ר׳ לוי בר סיסי בעי קמיה רבי מגילת סוטה מהו שתטמא את הידים א״ל הרי זו שאלה א״ר יוסי אינה שאלה כלום גזרו על הספרים שיטמאו את הידים לא מפני קדושתן וזו למחיקה נתנה לא צריכא [דלא] הואיל ונתנה למחיקה:

שנאמר ומחה כתב שיכול למחוק. בירושלמי אי מחה יכול במשקה או במי פירות ת״ל וכתב הא כילד כתב שיכול לימחק ואיזו זו דיו שאין בו קנקנתוס והא תני אם מחק מתוך הספר כשר תיפתר כהדין תניא דתנא אמר ר״ת כל ימי שהייתי למדין אצל ר׳ ישמעאל [לא] הייתי נותנין קנקנתוס לתוך הדיו:

מה משפט ביום אף מגילת סוטה ביום. כל מעשה סוטה ילפינן מהכא בפ״ב דמגילה (דף כ:) דהשקאה ביום רש״י פי׳ מה משפט ביום בסנהדרין נפקא לן מוהיה ביום הנחילו את בניו ולא מסתברא דהא ע״פ התורה כתיב גבי זקן ממרא דמשתעי בדיני נפשות והאי קרא דביום הנחילו משתעי בדיני ממונות אלא מהוקע אותם לה׳ נגד השמש נפקא לן התם[ח] דביום ונראה לי דלכל דין סוטה בין גמר בין תחילה פסול בלילה דומיא דדיני נפשות ולא כדיני ממונות דתחילת דין ביום אבל גמר דין אפילו בלילה: **דכתיב** וכתב את האלות האלה בדכתיבא. תימה לר״י לקמן בפרק ואלו נאמרין (דף לב:) ואיתא נמי בריש פ״ב דמסכת ברכות (דף יג.) ובמסכת מגילה (דף יז:) דק״ש לא יקראנה למפרע לרבנן מוהיו ולרבי מדברים הדברים ורבנן דברים הדברים לא משמע להו הילכך איצטריך והיו שלא יקראנה למפרע ואמאי לא נפקא להו מהאלה כי הכא הדברים האלה כדכתיבא וי״ל כיון דקיבלו וגמירי מרבותינו דשמע אית לן למדרש בכל לשון שאתה שומע אייתר לך והיו שלא יקראנה למפרע והאלה דרשי להו לדרשא אחריתי: **קודם** שתקבל עליה שבועה פסולה. ירושלמי ר׳ קרוספא אמר איתפלגון ר׳ יוחנן ור״ל חד אמר משביע ואח״כ כותב וחד אמר כותב ואח״כ משביע ומפרש טעמא כדי לסמוך שבועה להשקאה והתם משמע דבהכי פליגי מ״ד משביע ואח״כ כותב אית ליה חוקה ותורה מעכב על הסדר ומאן דאמר כותב ואח״כ משביע לית ליה אע״ג דמעכב אינו על הסדר ותימה א״כ כמאן ס״ל לא כר״י ולא כר׳ נחמיה בפ׳ הוציאו לו (יומא דף ס.) דמשמע דכ״ע סבירא להו היכא דכתיב חוקה מעכב נמי על הסדר ותמה רבי דבפרק ד׳ מיתות (סנהדרין דף מט:) אמר רבא אמר רב סחורה אמר רב הונא כל מקום ששנו חכמים דרך מנין אין מוקדם ומאוחר חוץ משבעה סממנין רב פפא סבא משמיה דרב אמר אף ד׳ מיתות ואידך בפלוגתא לא קא מיירי רב פפא אומר אף סדר יומא ואידך ההוא לאומרא בעלמא דמשמע הא לאו הכי הוה חשיב ליה ואמאי לא חשיב סדר סוטה דהא איהו אמר הכא כתבה קודם שתקבל עליה שבועה פסולה ומשמע בירושלמי דבעי כל הפרשה על הסדר ונראה דלא חשיב אלא היכא דשנוין על הסדר אבל סדר סוטה אינה נשנית על הסדר שהרי אין סדר המשנה וסדר הפרשה מכוונין כמו שפירשנו בראש הפרק וסדר הפרשה עיקר אבל סדר המשנה אפילו למצוה בעלמא לא ולהכי לא אמר נמי התם דלאמר זהו סדר תמיד לאפוקי ממצות חליצה אבל לאפוקי מסדר סוטה ליכא למימר דאפילו בדיעבד נמי לא: **כתבה** איגרת פסולה. רש״י פירש אגרת בלא שרטוט בספר אמר רחמנא והלכה למשה מסיני שהספרים צריכין שרטוט ואי קשיא מאי איריא משום דנקראת ספר תיפוק לי דבלאו הכי אסור לכתוב שום פסוק בלא שרטוט דאמרי׳ בפ״ק דגיטין (דף ו:) אמר רב יוסף מאן לימא לן דר׳ אביתר בר סמכא הוא ועוד הא איהו דשלח ליה לרב יהודה בני אדם העולים משם לכאן הן קיימו בעצמם ויתנו הילד בזונה והילדה מכרו ביין וישתו וכתב ליה בלא שרטוט ואמר ר׳ יצחק שתים כותבין שלש אין כותבין ואמרינן בסוף פרק מצות חליצה (יבמות דף קו:) אמר אביי האי מאן דכתב גיטא דחליצתא לכתוב הכי אקריניה לדידה ממאן יבמי עד יבמי ופירוש משום דלא מצי למכתב שלש תיבות רצופין בלא שרטוט כדמסיק מר זוטרא שירטט וכתב ליה לכולה פרשתא מתקיף לה מר בר רב אידי והא לא ניתן ליכתב והילכתא כמר זוטרא אע״ג דלא ניתן ליכתב תריץ אי לאו משום דנקראת ספר ה״א אע״ג דאסור לכתוב בלא שירטוט המגילה עצמה אינה פסולה קמ״ל דפסולה ונראה שלא היו המים בודקין על ידה מיהו לא ידענא אם שרטט אותה בין שיטה לשיטה לאחר כתיבה אע״ג דבשעת כתיבה כתב באיסורא אי המגילה כשירה בהכי או לא והא דאמרי׳ בהקומץ רבה (מנחות דף לב:) ובמגילה (דף יח:) הלכתא מזוזה צריכה שירטוט אבל לא תפילין נראה דהכי הילכתא גמירי לה דאין לו לשרטט תפילין דאי לא תימא הכי אלא הא דפסיק אבל לא תפילין דלא מיפסלי אי כתבן בלא שרטוט מיהו צריך לשרטט משום דאסור לכתוב בלא שרטוט א״כ הא דמקשה התם מהא דתפילין שבלו אין עושין מהן מזוזה שאין מורידין אותו מקדושה חמורה לקדושה קלה טעמא דאין מורידין אבל משום שרטוט לא ומשני תנאי היא אי הוה מצי לשרטט להו הוה מצי למימר במשורטטין אלא ש״מ דהכי גמירי לה דלא מצי לשרטט להו אבל ר״ת פירש הא דאמרי׳ שלש אין כותבין היינו אם לא שרטט כלל אבל אם שרטט בד׳ פיאות הגליונים אע״פ דלא שרטט בין שיטה לשיטה חשוב שירטוט אפי׳ לענין ס״ת אלא משום זה אלי ואנוהו (שמות טו) צריך לשרטט בין כל שיטה ושיטה וכן מוכיח בפ״ק דמגילה (דף טז:) דברי שלום ואמת מלמד שצריכה שרטוט כאמיתה של תורה ופירש ר״ח דלאו היינו ס״ת אלא מזוזה וליכא לאמיתה משמע כיחידה של תורה דהיינו מזוזה דיש בה עול מלכות שמים וכן עיקר דאי ס״ת ממש משתעי ההוא קרא דואמת א״כ הא דגרסינן בפ״ב דמגילה (דף יט.) מגילה נקראת ספר ונקראת אגרת נקראת ספר שאם תפרה בפשתן פסולה מאי איריא משום ספר תיפוק ליה משום ואמת ועימא צריכה שירטוט ותפירה כאמיתה של תורה אלא ש״מ לשרטוט דמזוזה איצטריך דהתם תפירה ליכא ולענין תפירה נקראת ספר והשתא לא תקשי הא דפסקינן בהקומץ רבה (מנחות דף לב:) ובמגילה (דף יח:) הילכתא מזוזה צריכה שרטוט תפילין אין צריכין שרטוט ומקשה מהא דתפילין שבלו אין עושין מהן מזוזה לפי שאין מורידין הא משום שרטוט לא ומשני תנאי היא מלתא משני במשורטטין ש״מ דלפי׳ מנהג ליכא [ט]הואיל וכן אין צריך לשרטטן דגרסינן בירושלמי בפרק [י]במה מדליקין כל הפטור בדבר ועושהו נקרא הדיוט השתא י״ל הא דאין צריכין שרטוט היינו בין השיטין אבל בד׳ פיאות צריכין שרטוט דלא גריעי משלש אין כותבין מיהא לפירושו לא תירץ [כ]מאי איצטריך למימר גבי מגילת סוטה דפסולה בלא שרטוט כיון דאפילו ס״ת הוא סגי ליה בשרטוט לארבע פיאות מצאתי בתוספות רבינו יב״א במסכת גיטין שמעתי מר׳ אליהו הצרפתי שהיה אומר מה שאנו כותבים בכתבים בלא שרטוט ליכא למיחש דלא כתבינן לשום פסוק אלא לאמירה בעלמא לפרוס בשלום בלשון עברי או לדבר בו בלשון נח אבל כשכותב שמבינו אותו לשום פסוק כי האי גוונא אסור למכתב בלא שרטוט ולא ידענא מגלן לכתוב בפירושים פסוקים בלא שרטוט כשמבינו לשום פסוק[ל]: [מ]**כתבה** על שני דפין פסולה. מקשים לפירוש רש״י [שפי׳] בדפין של ס״ת מפרק בתרא דגיטין (דף פו:) דתנן שייר מקצת הגט וכתבו בדף השני והעדים מלמטה כשר ולא חשיב ליה שני ספרים כיון דמעורה כדאמרי׳ בפרק שני דגיטין (דף כ:) אהא הרי זה גיטך והנייר שלי אינה מגורשת וכו׳ בעי רב פפא בין שיטה לשיטה בין תיבה לתיבה מהו וקפריך ותיפוק ליה משום דספר אחד אמר רחמנא ולא שנים לא צריכא דמעורה ובהקומץ רבה (מנחות דף לג.) גבי מזוזה אמר נמי אמר רב יהודה אמר שמואל כתבה על שני דפין פסולה

עין משפט נר מצוה

נא א מיי׳ פ״ג מהל׳ סוטה הל״ח ופ״ד הל״ט סמג עשין נו:
נב ב ג ד מיי׳ שם פ״ד הל״ו:
נג ה מיי׳ שם הל״ח:

תוספות שאנץ

כיפות ונפקא ליה מדכתיב בלב ים וקי״ל דלבו של אדם הוי בשליש גופו: כתבה אגרת בלא שרטוטין. בספר אמר רחמ׳ והל״מ הוא דספרים צריכין שרטוט:

מסורת הש״ס

א) לקמן כ. עירובין יג., ב) לקמן יט:, ג) רש״ל, ד) שבת עט., ה) דברים כא, ו) צ״ל סולה. רש״ל, ז) וכתב לה בלל ספר כריתות פרט ונתן חזר וכלל אבל הכא ס׳. מהרש״ל, ח) בסנהדרין לד:, ט) הואיל ואין צריך לשרטטן. מהרש״ל, י) צ״ל ילולות הפכת, כ) לא פירך מאי איכא למימר כו׳. מהרש״ל:, ל) ועי׳ תוס׳ גיטין ו: ד״ה אמר ותוס׳ מנחות לב: ד״ה הא, מ) עיין לדף שאח״ז,

תורה אור השלם

1. וְכָתַב אֶת הָאָלֹת הָאֵלֶּה הַכֹּהֵן בַּסֵּפֶר וּמָחָה אֶל מֵי הַמָּרִים: במדבר ה כג
2. אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר תַּעֲבֹר עָלָיו רוּחַ קִנְאָה וְקִנֵּא אֶת אִשְׁתּוֹ וְהֶעֱמִיד אֶת הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְיָ וְעָשָׂה לָהּ הַכֹּהֵן אֵת כָּל הַתּוֹרָה הַזֹּאת: במדבר ה ל
3. עַל פִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר יוֹרוּךָ וְעַל הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר יֹאמְרוּ לְךָ תַּעֲשֶׂה לֹא תָסוּר מִן הַדָּבָר אֲשֶׁר יַגִּידוּ לְךָ יָמִין וּשְׂמֹאל: דברים יז יא

הגהות הב״ח

(א) גמ׳ שיכול להמחות:

גליון הש״ס

גמ׳ כתבה קודם שתקבל. עיין לקמן דף כ ע״א תד״ה א״ר ירמיה:

לעזי רש״י

גלי״ש. עפצים (גידולים טפיליים בעלה האלון).
וויטריאול״ו [וידריאו״ל]. ויטריאול (חומצה גפרתית).
אורדימנ״ט [אדריימנ״ט] צבע שחור.

מוסף רש״י

כתב שיכול להמחות. וקנקנתוס רישומו ניכר מאד (עירובין יג.). **קודם שתקבל עליה שבועה פסולה.** דכי כתיב וכתב את האלות, אחר קבלת שבועה כתיב (לקמן יט:).